

Луцьке підприємство електротранспорту — найбільший боржник із виплати зарплати

Зі слів директора ЛПЕ Анатолія Тимошука, у 2014 році підприємство перевезло 22,5 млн пасажирів, із яких 17,5 млн — пільговики. Незважаючи на те, що держава повністю розрахувалася з підприємством за перевезення пільговиків, усе ж залишається заборгованість із виплати зарплати у розмірі 4 млн 81 тис. грн. «Нам потрібна підтримка держави, без неї ми й надалі залишатимемося на межі банкрутства», — каже директор.

95%

стількох українців не торкнеться податок на розкіш, уведений на дороги автомобілі й ювелірні вироби з 1 січня 2015 року. Про це заявила міністр фінансів Наталія Ярецько.

У Нововолинську затримали хабарника з військкомату

19 січня працівники СБУ при спробі отримати хабара затримали працівника нововолинського міськвійськкомату. Нині проводять слідчі дії. Голова облдержадміністрації Володимир Гунчик висловив застереження щодо проведення 4-ї хвили мобілізації, зокрема наголосив, аби дотичні до цієї справи особи не зловживали посадовими повноваженнями й діяли відповідно до чинного законодавства.

Отець ЯРОСЛАВ:

Мені сам Господь велів бути священиком

Найстаріший у нашій окрузі священик отець Ярослав уже понад 55 років служить Богу і людям. Служить вірою та правдою, як і подобає справжньому душпастирю, — за це шанований духовенством і прихожанами. Його мудрі поради допомагають долати труднощі, впертися із невдачами, він уміє втішити і заспокоїти, направити на шлях істини й добра. Високоосвічений, цілеспрямований, скрупульозний і допитливий — ці риси допомогли йому реалізуватись у житті й стати одним із найшанованіших священиків у місті й далеко за його межами.

Недавно до багатьох державних і церковних нагород, які має настоятель Свято-Успенського собору, магістр богослов'я, протоієрей Ярослав Антонович, додалася ще одна — третій наперсний хрест. Така найвища церковна відзнака є екстраординарною — всього в історії її отримали лише п'ятнадцять чоловік у Росії та країнах СНД. В Україні цю відзнаку має тільки отець Ярослав. Ця добра новина і послужила приводом для нашої розмови, яка відбулась у будинку, де священик мешкає із матушкою Анастасією.

Але не тільки цим особливий наш співрозмовник. Свого часу, маючи невиліковну хворобу, він познайомився із відомим чудотворцем преподобним Амфілохієм Почаївським, котрий його вилікував. Тепер і сам отець Ярослав за допомогою молитов цілителя Амфілохія допомагає онкохворим, за власними рецептами виготовляє для них ліки.

Спілкування із ним — справжнє задоволення, пастир ніби притягує до себе мудрістю, розміреністю і спокоєм. 81-річний старець легко, просто і зрозуміло пояснює усе, що пов'язано з духовністю, із людським життям. Одночасно отець Ярослав уміє і пожартувати, а про свої літа каже: я ще молодий і юний, мені всього 18, але навиворіт.

«Мені сам Господь велів бути священиком, — розпочинає оповідь про свій життєвий шлях. — Народився серед священиків — дід і батько служили у церкві у рідних Галичанах Горохівського району, змалку прислужував обом — мав у кого вчитися.

Нащо ті дипломи? Головне, аби розум у голові був. Школу закінчив на відмінно, але свідоцтва не дали, бо відмовився вступити у комсомол. Зате без проблем узяли у Волинську духовну семінарію, відразу всі екзаменів склав. У семінарії висвятили на дякона, оскільки уже був одружений.

Мій дідусь сказав, що не годиться, щоб в одній хаті жили двоє хлопчиків і дві дівчини. Повертаюся ми одного дня з братом Юрієм зі школи, а в нас — гості. Прийшла мама подружка просити взяти на квартиру її доньку з подружкою, аби дівчата могли закінчити сьомий клас у нашій сільській школі, бо їхній розпустили. То дід забрав їх до себе.

Серед тих дівчат — моя майбутня дружина. Мій дідусь дві служби служив у нашому селі, а третю — у Новому Зборишеві. А я йому прислужував. На одному з богослужінь ми побачилися із Настею, котра із подружкою запросила мене після служби у сад поїсти яблук. Так ми зустрілися декілька разів у тим садку і все приглядалися одне до одного. І потім Бог її направив у мою родину.

Із Настею дід повінчав, але громадянський шлюб не зареєстрували. У сільраді сказали: бланків немає. А насправді нам не виповнилося 18-ти.

За 62 роки, відколи живемо вкупі, жодного разу не сварились. Я кажу матушці: давай хоч раз по-

сваримось, щоб було що згадати. А вона: то ти перший починай! Я їй: ні, ти перша. Отак усе й не зберемося. Одружився і не помилюся. Добру маю жінку, вона підтримує мене у всьому, з армії чекала, важко працювала у невістках. І зараз питає, як виходжу в коридор, чи не змерзну.

На Різдва з Німеччини приїде син Юрій із невісткою й онуками — Оксаною і Назаром. Правнуків чекаю, але внуки не мають коли про це думати — ще вчать і працюють. Син також священик, закінчив семінарію та Ленінградську духовну академію, захистив аспірантуру, добре знає німецьку й англійську мови. Зараз служить настоятелем Берлінського собору.

На третьому курсі семінарії забрали в армію, але змінив п'ять військових частин — ніде не хотіли брати. Лишили у Казані, а там, довідавшись, хто я, дивувались: «У нас такого ще не було, щоб піп служив». Попав у відділ розвідки в артюполку. У Казані три роки ходив у церкву, яка збудована на місці, де Матір Божа об'явилася. Настоятель усе питав, що то за солдат щотижня відвідує службу. Йому й сказали: майбутній піп. То він мене попередив, що за мною і тут стежать.

Понад 55 літ тому, в 1959-му, висвячений у сан священника. Призначений благочинним у село Новий Корець Рівненської області, де служив до 1986-го, але з перервою у три роки.

Три роки відсидів у в'язниці — поплатився свободою за те, що із 26 священиками не дозволили понизити православну святиню — Корецький монастир — і у 80-х роках написали про це заяви вищому керівництву держави. Незадовго звідти відповіли: треба його посадити у тюрму, щоб не був таким розумним. Два тижні тривав суд. Люди, щоб

захистити, перекривали дороги, як мене везли зі слідчого ізолятора. Відбував покарання в Черкасах, згодом, завдяки клопотанню адвоката УПЦ, перевели у комендатуру.

Із в'язниці раз у тиждень літав на Рівненщину, щоб відслужити і помолитись у рідній церкві. В ув'язненні з ранку до вечора трудився теслюю, на вихідні й у свята ходив у церкву, яка була на території. За мною постійно слідкували. А якось викликали у комендатуру: «Ми бачимо — ви справжній священик. Із Черкас до Рівного є літак. Дозволяємо вам полетіти у рідні краї і там служити. У понеділок маєте бути на перекличці... Як не встигатимете, то заробіть собі додаткові години». Я ні на кого не ображаюся, Господь мене так провадив і допомагав.

Найтяжчим випробуванням стала не в'язниця, а втрата голосу. Два роки не міг служити у церкві, але був присутній на кожному богослужінні. Відправляли по черзі у моєму храмі інші священики, які, щоб допомогти мені й не лишити без хліба мою сім'ю, склали для цього графік.

У Московській лікарні при ЦК мені поставили діагноз «рак гортані». Професор-грек, оглянувши, сказав: «Заберіть свої гроші, у мене зарплата велика, для вас уже лікування немає...» Той же діагноз підтвердили й у Польщі. «На все воля Божа», — я поїхав на Тернопільщину у Ловиць до отця Йосипа — Амфілохія Печерського, котрий у тому селі зцілював людей, а мешкав у свого брата. Ще раніше, як Лавру розігнали, Йосип жив на цвинтарі й служив у церкві, але і туди ввірвалися «совєти», старця побити дрючками мало не до смерті. Він вижив і перебрався на вулицю батьківщину — у Ловиць. Там збудував церкву та капличку, зцілював недужих. І мене вилікував.

Зайшов у кімнату, де приймав

Амфілохій, а говорити не можу. Оглянув мене і каже: йди служи водосвятний молебень. Я захитав головою. А він: ти приїхав і уже усомнився? То іди служи акафіст Матері Божій Почаївській. Я подумав: хоч не говоритим, а на службі присутнім буду. Став шептати акафіст і заговорив. Того дня відслужив усю службу в церкві в Ловицях. Коли ж наприкінці мовив: «Спаси, Господи!» — голос знову втратив. «Ідь додому і лікуйся», — прорік старець.

Сила Божа і Амфілохій поставили мене на ноги. Якось сниться сон, що приїхав я вдруге до Амфілохія. А він обкопує у братовому саду дерева. Кличе мене до себе і питає, що там із моїм горлом. Я показую — болить. «Давай-но я подивлюся», — відкрив мені рота і запхнув у горло пальці (а вони у нього довгі-довгі), щось довго шукав із одного боку, потім дістав і викинув. Опісля з іншого те ж саме повторив. Але коли торкався другого боку, то запекло й заболіло. «Тепер можеш іти», — сказав. У цей час ніби вдарив церковний дзвін — і я прокинувся. Як і зазвичай, пішов у церкву, взяв облачення та ризницю,

Сила Божа і Амфілохій поставили мене на ноги. Якось сниться сон, що приїхав я вдруге до Амфілохія. А він обкопує у братовому саду дерева. Кличе мене до себе і питає, що там із моїм горлом. Я показую — болить. «Давай-но я подивлюся», — відкрив мені рота і запхнув у горло пальці (а вони у нього довгі-довгі). Щось довго шукав із одного боку, потім дістав і викинув. Потім із іншого те ж саме повторив. Але коли торкався другого боку, то запекло і заболіло. «Тепер можеш іти», — сказав. У цей час ніби вдарив церковний дзвін і я прокинувся. Як і зазвичай, пішов у церкву, взяв облачення і ризницю, щоб бути присутнім на богослужінні. Коли вдягався, із горла якийсь звук «вийшов» — і я... заговорив. То розмовляю досі, а про цю хворобу забув

щоб бути присутнім на богослужінні. Коли вдягався, із горла якийсь звук «вийшов» — і я... заговорив. То розмовляю досі, а про цю хворобу забув.

Після такого дивного сну поїхав до лікарки на консультацію. Вона оглянула і каже: «Отче Ярославе, я вам давно радилася зробити операцію». Я її не робив. «Як? — дивувалася докторка. — Он і рани ще від неї не позаживали...»

Уперше переступив поріг Успенського собору в 1988 році, після того як Володимир-Волинський відзначив тисячоліття Хрещення Русі. Ще на валах лишилися декорації від того святкування. Соборні дзвони мовчали, бо заборонили у них дзвонити.

У храмі не було жодної ікони, а лише три облачення — священицьке та два дяконські — й деякі найнеобхідніші церковні атрибути.

Так Господь дав: хтось робив жертви, хтось за свій коштів купував найнеобхідніше, цілими сім'ями зголошувалися оплатити роботу художника, який зображував святих на внутрішніх стінах. Вдалося знайти хорошого художника-іконописця. Андрій Борбела, родом з-під Берестечка, п'ять років працював над тим, щоб розписати стіни, вітвар у храмі.

У війну в хрест влучив німецький снаряд, він зігнувся й похилився. Ми його завезли у Нововолинськ на завод, аби такий самий виготовили. Домовилися, що заплатимо лише за матеріал. Коли приїхали забирати, то нам повідомили, що віддадуть безплатно, лиш би старий лишили.

Навіщо заводу хрест? Виявилось, що він зцілює, до нього помолитися йде багато людей. Я переконав, що йому місце біля храму. Зараз він стоїть між церквою і епархією. А новий на собор встановили 22 липня 1993 року за допомогою вертольота і військових.

Тішився, коли на місці історичного музею відкривав епархію. За це, щоб переселити музей, ми відремонтували у місті три будинки. Приїхав перший владика Симеон, то ми йому кімнату двома шафами й ковдрами відгородили, щоб тільки лишився і жив. Регентське училище також відкривав і навіть деякі предмети сам викладав.

Я все життя воював, але мирно. Ні з ким не сварився, а стою за церкву та віру. Я не знаю, що таке сваритися. Ні на кого не серджусь, а всі образи прощаю і відкидаю їх відразу, може, того так довго живу. Ті образи відскакують від мене, як горох від стіни.

Магістерську дисертацію написав на тисячу сто сторінок, десять літ збирав історію, сидів у архівах і видав двотомне дослідження «Корецький Свято-Троїцький жіночий монастир в історії Волинської епархії».

Захворів на інсульт, але не мав часу з ним довго лежати, бо ще сплав багато мушу зробити. Після інсульту машину вожу й у соборі служу. Як не на службі, то місця собі не знаходжу. Трохи таблеток приймаю і власні ліки, яких навчила книга «Божа аптека». У ній розписано хвороби, як лікувати дорослих і дітей.

Людей зцілюю не я, а молитви преподобного Амфілохія. Я молюся до нього і роблю власні мазі від онкохвороб, використовую 15 трав. Дякувати Богу, вже зо три сотні людей вилікував.

Зараз віра сильніша, ніж колись, бо нас згуртувала біда. Що частіше йтимете у храми, то швидше мир здобудемо. Живіть за Божими заповідями, частіше молитесь і не забувайте постити. Бережіть здоров'я молитвами. Іжте чисту їжу, не забувайте про сало, пийте джерельну воду з парку — вона як «Лузанська».

Третій наперсний хрест отримую той, хто уже має два. Перший одержав у 1968 році, через 11 літ нагородили хрестом із прикрасами, у 1992-му — ще такою ж найвищою церковною нагородою. Церковні відзнаки дають за вислугу літ, коли немає порушень законів церковних, загальнолюдських і сімейних. До цієї нагороди представив мене архієпископ Володимир. Він і вручив третього наперсного хреста на святковому богослужінні у Свято-Успенському соборі. Ця нагорода за мої духовні труди. Я й далі стоютим перед Святим Престолом, молитиму Господа за прощення гріхів людських, за мир і спокій в Україні.

Тетяна АДАМОВИЧ